

ת"פ 35134/05 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו עבד

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 14-05-35134 מדינת ישראל נ' אבו עבד

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות לכיש
נגד אחמד אבו עבד ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עבד
הנאשם

הכרעת דין

מבוא כללי

1. כנגד הנאשם, עו"ד במקצועו, הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של חבלה בمزיד ברכב ותקיפה בצוותא בנגד לסעיפים 413 ה' ו- 382 (א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977.
2. מדובר באירוע שאירע ביום 23.1.14, בסמוך לבית ספר אלרזי ברהט (להלן: "בית הספר"), בעקבות קטטה בין בני נוער בבית הספר, בהם אחינו של המתalon מחמוד דראעה (להלן: "המתalon"). נתען בכתב האישום, כי בסמוך לבית הספר, הנאשם עם בנו וקטינימוס נספים, השליך אבנים לעבר רכבו של המתalon וגרמו לו נזק.
3. למעשה העידו בקשר לאירוע, המתalon מזה והנאשם מזה. בנוסף, הייתה אמרה להיעד גם עדה נוספת סמהר אבו ג'אמע (להלן: "העדה"), אולם היא לא התיצבה למתן עדות, והמאשימה ביקשה להגיש את הודעתה בהתאם להוראות סעיף 10א' (ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971 (להלן: "הפקודה").
4. הסניגור טען בסיכוןיו, כי יש לזכות הנאשם לאחר שזהות הרכב הפגוע איננה מפורטת בכתב האישום והיא לא נתבררה, כאשר מספר הרכב המפורט באישום מצוין רכבו של הנאשם. מדובר בטיעות קולמוס בהדפסת כתב האישום, כאשר במהלך כל שמיית התקיק היה ברור כי רכבו של המתalon, הרכב הניזוק, הוא רכב מסווג לננד-קרוזר מ"ר 56-009-34. המתalon הגיע תМОנות של רכבו הפגוע, ת/2, אשר היו בחומר החקירה, כך שגם אם נפלה טיעות קולמוס בכתב האישום, אין מקום לטענה בסיכוןו הנאשם בדבר העדר זהות הרכב הנפגע, רכבו של המתalon (להלן: "הרכב" או "הרכב הנפגע").

5. בעניין מלכיאל (רע"פ 10571/08 מדינת ישראל נ' אהרון מלכיאל, (23/06/2011)), חזר בית המשפט העליון על ההלכה היהודית, לפיה גם אם נפל פגם בכתב האישום, כאשר כוונת המאשימה ברורה וכשלנאשם ידועות הראיות נגדו, אין להיתפס לילקיים ניסוחים או "טכניים" בכתב האישום. ההליך הפלילי חותר חתרה מתמדת לאיוזן בין הצורך להגן על זכויות הנאשם באמצעות הפרוצדורה הפלילית, לצורך להגן על הציבור

מן נזק ועיוות דין. איזון זה לא ימצא את מקומו אם יבחר בית המשפט להתעלם מהאשמות שהוא ידועות לנאשם והוכחו כלפיו מעל לכל ספק סביר, רק בשל ליקוי טכני בכתב האישום (שם, פסקה 19 לפסה"ד).

6. הרקע לאירוע - האירוע החל בקטטה בין ילדים בבית הספר, שבעקבותיה זומנו הורי הילדים הניצים, בהם העודה ס"א, לבית הספר ונתבקשו לחתום על התcheinות. לאחר זמן קצר, הייתה בבית הספר התארגנות נוספת ל夸רת קטטה, ומברג נתפס אצל בנה של העודה. אז זומנו טלפוןנית גם הנאשם וגם המתלוון לבית הספר להרגעת הרוחות.

7. אין מחלוקת כי כאשר הגיע הנאשם לבית הספר, נערכה שיחה, ולאחריה יצאו הנאשם וחתינים מבני משפחתו מבית הספר, כאשר המנהל מלווה אותם החוצה (**נ/1** - הودעת המנהל מתשבב ابو נאסר, ש' 9-2).

8. המחלוקת בין הצדדים, נוגעת לשאלת אם הנאשם מיד עזב את המקום ברכבו עם הקטינים בני משפחתו, כגרסת הנאשם, או שלאחר שהמנהל עזב, הגיע המתלוון (שזומן גם הוא לבית הספר) ברכב, אשר נרגם ע"י הנאשם וחתינים בני משפחתו, כגרסת המתלוון והעודה.

9. **מנהל בית הספר** הודיעו המנהל בית הספר הוגשה בהסכמה ולא חקירה נגדית, וכך מתואר בה האירוע שבמחלוקת: "... אחמד ابو עבד הגיע ולקח את הבנים שלו ואת הבן של יוסף אח שלו. אני ליוויתי אותו עד הרכב מחוץ לבית הספר, וכאשר עלו לרכב, אני חזרתי ממשרד שלי ולקחתי את תאר ابو ג'אמע יחד עם אמא שלו (העודה ס"א - א.א.) עד הרכב וראיתי אותם נוסעים מהמקום" (**נ/1** ש' 12-9).

ואולם, בהמשך הודיעו נשאל המנהל: "מה קרה מחוץ לבית הספר?" והשיב: "אני לא יודע כי חזרתי לתוך בית הספר" (**נ/1** ש' 28-29).

בהמשך ההודיעו נשאל המנהל אם ראה את הנאשם עוזב את המקום והשיב: "אני ראייתי את אחמד מתחיל בנסעה" (**נ/1** ש' 30).

אולם הוא הוסיף: "לפי מה שהבנתי, האירוע של שבירת הרכב לא היה בחניית בית הספר, והוא מול הכניסה האחראית של שכונה 15, כך שאני לא ראייתי אותם" (**נ/1** ש' 36-35).

10. מכאן שבניגוד לטענת הסניגור, אין בהודיעת המנהל כדי לסייע למי מהצדדים: המנהל הוביל את הנאשם והחתינים עד לרכב, שם עזב אותם. המנהל ראה אותם מתחילה בנסעה. המנהל חזר ללוות את העודה ובנה, ועזב גם אותם. המנהל מסר בהודיעה **נ/1** כי גם המתלוון זומן לבית הספר, כך שהגעתו של המתלוון לבית הספר מחזקת בהודיעת המנהל. המתלוון העיד שכאשר ראו אותו מגיע ברכב, יצאו הנאשם והחתינים מהרכב. ככלומר לגרסת התביעה, הם כבר היו ברכב, אולי בתחילת הנסעה, אבל כאשר ראו את המתלוון מגיע בסמוך לבית הספר, הם יצאו מהרכב והחלו בהשלכת האבניים. זו גרסת התביעה. לפי גרסה זו, המנהל לא נכח כלל בשלהב בו הגיע המתלוון לבית הספר, שכן הדבר ארע לאחר שהמנהל חזר לבית הספר, במגרש עפר ליד בית הספר ולא בחניה של בית הספר.

11. ציין כי נגד החתינים שהיו עמו הנאשם הוגש כתב אישום נפרד בבית המשפט לנوعו.

12. לאחר שקבעתי כי עדות המנהל איננה מעלה ואניינה מorigida, נותרו למשה עדות המתלוּן והנאשם, גרסה כנגד גרסה. המאשימה טענה לחיזוק עדותו של המתלוּן, בהודעתה של העדה ס"א, אותה ביקשה להגיש, כמתואר לעיל, בהתאם להוראות סעיף 10א' (ב) לפקודת הראיות. תחיליה יש לבחון אפוא, אם הוכחו התנאים לקבלת האמרה.

הכרעה בעניין קבלת הودעתה של העדה ס"א

13. התקיק היה קבוע להוכחות ביום 3.11.16, והעדה ס. א. זומנה למtan עדות.

14. ביום 2.11.16, יום אחד טרם הדיון, הגישה העדה הודעה לבית המשפט בה נכתב: "מבקשת להתקבל אצל כב' השופט על מנת לספר את אשר קרה לי. ביום 25.10.16 התקשר אבא שלי. הוא בקש ממני לא להיות עדה בבית המשפט נגד אבו עבד אחמד. שאלתי את אבי מדוּע. אבי ענה לי שהוא לא עבד אחמד, זההיר אותו על ידי שליחים שהוא אלוי, שלא אז להופיע עדעה בבית המשפט, כי אם אבוא להעיד, הוא-Mayim לפגוע בי ובכל משפחתי. אני מבקשת לחיות עם בעלי וילדיו וכל משפחתי בשקט ושלווה".

15. במהלך דיון ההוכחות ביום 3.11.16 ניסתה המאשימה ליצור קשר עם העדה, אולם היא לא השיבהטלפון. הדיון נדחה ליום 31.1.17 ובית המשפט יצא לעדה צו הבאה לדין הבא.

16. חמישה ימים לפני מועד ההוכחות הנדחה, ביום 26.1.17, התפרצה העדה לאולם בית המשפט, שהייתה במהלך שמיעת תיק אחר, והודיעה כי היא לא תגיע לדין. בית המשפט פתח פרוטוקול ורשם את דברי העדה ס"א כדלקמן: "אני רוצה להגיד שני לא רוצה לבוא ביום הדיון ואני לא רוצה בעיתות ואני לא רוצה להרeros את המשפחה שלי. זה מה שאינו רוצה להגיד. אני לא רוצה לבוא כי אני לא רוצה בעיתות, כי אימנו עליי, שאם אני באה הם עושים וועשים, וגם על אבא שלי, ואני הגשתי תלונה במשטרת... ...אני לא רוצה לפתוח בעיתות מחדש, ואני רוצה לסגור בעיתות, ואני רוצה לחזור בשקט... ...המשפחה שלי אמרה לי לא לבוא, כי אני לא רוצה בעיתות, ותשאירי עם הילדים שלך בבית ואל תליך ואם את הולכת יקרה ויקרא, אז אני לא באה... (איפילו) אם בית המשפט יגיד לי שאין חיבת לבוא - אין אבא" (ע' 26 ש' 10 - ע' 27 ש' 1 לפניו).

17. בית המשפט הסביר לעדה ס"א את חובתה להתיצב לדין, ואת העובה שתוכל לקבל הגנה, אולם היא הודיעה כי היא לא תגיע לדין. בעלה שהיה עימה, אף הסביר, כי אם היא תבוא לדין, יהיה רצח (!).

18. בדין ההוכחות הנדחה ביום 31.1.17 לא התיצבה העדה ס"א. התביעה ביקשה להגיש את אמרתה בהתאם להוראות סעיף 10א' (ב) לפקודה. בית המשפט הורה לتبיעה קודם להחלטה בעניין זה, לעשות נסיבות נוספות להבאתה של העדה למtan עדות. בית המשפט המתין שעوت ארוכות להבאתה של העדה ס"א. המשטרה שלחה נידת בניסיון לאתר את העדה בבית הוריה ולהביאה לדין, אולם המאמצים העלו חרס.

19. בנסיבות אלה, לאחר המתנה של שעوت ארוכות, התייחסה המאשימה מחיפותה אחר העדה וביקשה להגיש את אמרתה בהתאם להוראות סעיף 10א' (ב) לפקודת הראיות, מאחר ולטענת התביעה,

אמצעי פסול מנע מהעדה להתייצב לדין. מנגד, ההגנה טענה כי לא הוכחו הנسبות המאפשרות הגשת האימרה.

20. לאחר סיום שמיית הראיות התברר כי ישנו חומרCHKירה נוסף, הנוגע לטענת העדה, ונקבע דין הוכחות נוסף לשם כך.

21. כיוון שהעדה ס"א מסרה שביה הוא זה שאמר לה לא להיעיד, כי לטענתה, לדברי האב, מאן דהוא משפחחת הנאשם פונה אליו - לאחר העברת חומר החקירה הרלוונטי, הוגש בהסכמה ההודעה נ/2 של העד ابو גודר וההודעה נ/3 של אביה של העדה ס"א. ההגנה טענה, כי מהודעות אלה עליה בברור, כי לא הוכח ש"אמצעי פסול" הוא שמנע מהעדה ס"א להיעיד בבית המשפט, ולכן לא ניתן לקבל את הودעתה במשטרה.

22. החוקר **עופר אליאס** העיד כי גבה מהעדה ס"א גם את האמרה בגין האירוע נשוא כתוב האישום ת/5 וגם את תלונתה על האמצעי הפסול ת/7. במסגרת אמרתה של העדה ס"א ת/7, היא צינה, כי הייתה אמורה להיעיד בבית המשפט, אולם אבא שלו התקשר אליה מספר ימים לפני הדיון, ואמר לה לא לרכת בבית המשפט. לטענתה, אביה אמר לה שהתקשר אליו אחד בשם סלמאן ابو סילמי, ואמר לו שהנאשם ביקש שהוא לא תגיע לבית המשפט, וسام תלק לבית המשפט "לא יהיה לה טוב".

23. חשוב לציין שהעדה צינה כבר בהודעתה ביום 16.11.1. כי אביה לא יודע שהוא הגיעו למשטרה, ואם הוא ידע על כך: "**לא יהיה לי טוב עם אבא שלי**" (ת/7 ש' 10). מאמריה זו ברור שהאב לא יחזק את גרסתתו העדה ס"א. העדה אישרה בהודעה, כי עליה אישית אף אחד לא איים, אולם היא מרגישה מאויימת ולא רוצה להיעיד במשפט.

24. השוטר אליאס גבה את ההודעה גם מן האב נ/2. האב צין בהודעה, כי בכלל לא ידע שבתו אמורה להיעיד, ולא אמר לה שלא להיעיד. עם זאת, הוא אישר שאמר לה: "**שתחזור על הילדים שלך ועל לא תתערבב בסכסוך זהה**" (נ/2 ש' 17-18). כאמור לעיל, מעדותה של העדה ס"א, ברור היה שביה לא יחשוף את מסכת הפלצות להחצים על העדה, אך שלטעמי אין בגרסתו כדי לפגוע בגרסה העדה ס"א, מה גם שאיפלו בהודעתו שלו, יש רמז עבה להנחה העדה שלא להיעיד במשפט.

25. עוד נגבה ההודעה נ/3 מאותו סלמאן, שلطענת העדה פונה לאביה בשם הנאשם. גם הודעה זו התקבלה בהסכמה. העד טען כי הוא לא זכר מתי הוא דבר לאחרונה עם אביה של העדה, ולא זכר מתי לאחרונה הוא דבר עם הנאשם. סלמאן הכחיש כי התקשר לאביה לומר לו שרצוי שהבת לא תגיע להיעיד בבית המשפט.

ההלכה הפטוקה

26. סעיף 10 א'(ב) לפקודת הראיות, קובע כי בית המשפט רשאי לקבל אמרה גם אם נתן האמרה איננו עד, בין אם משומש שהוא מסרב להיעיד ובין אם משומש שלא ניתן למצאו, ובלבד שבית המשפט שוכנע, כי בנסיבות העניין עולה כי **"אמצעי פסול"** שימש להניא או למנוע את נתן האמרה מלחת את העדות.

27. בעניין חסונה (ע"פ 169/86 **חסאם חסונה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ"א (2) 466 (12.4.87)), נקבע כי עמוד 4

הפעלת האמצעי הפסול עשויה להשמע מנסיבות העניין, ואין צורך להוכיח שהה מעשה של לחץ או איום במילויים מפורשות, אם כי אין די בהשערות גרידא. המחוקק לא הסתפק בהוכחה של פחד, אלא דרש הוכחה של מרכיב אובייקטיבי המעיד על אמצעי פסול. עם זאת, נקבע שבנסיבות מסוימות, יכול בית המשפט להסיק מהתנהגות העד ומעוצמת הפחד, גם את קיומו של המרכיב האובייקטיבי. כמוות הרأיה הנדרשת להוכיח קשר סיבתי, בין האמצעי הפסול ובין הימנעות למסירת העדות, איננה חייבות להיות מעבר לכל ספק סביר (ענין חסונה שם, פסקה 5 לפסק הדין ; ר' גם ע"פ 2251/90 **חוסאם ח'ג' יחיא נ' מדינת ישראל**, פ"דמ"ה (5) 221 ע' 230, 243 (1991) ; ר' גם רע"פ 1508/11 **ירון כהן נ' מדינת ישראל**, (07/2011), שם אושרה הרשעה במסגרת נקבע כי די ב"סבירות גבוהה" לכך שאו התיצבות העדים בבית המשפט נבעה באמצעות פסול). בעניין ליזרוביץ (ע"פ 628/97 **לייזרוביץ יעקב נ' מדינת ישראל**, (16/06/1998)), אישר בית המשפט העליון קבלת אימרה, שעה ששוטר אנגלי מסר, שהעד אמר לו שהוא יודע שאם יעד בבית משפט זה או בישראל הוא יهرיג. נקבע שתוכן הדברים של העד מלמד על "ידיעה" ולא על פחד פנימי גרידא, ומלמד כי הוא מסרב להעיד בשל קיומו של איום ממשי ומוחשי לחיו אם יעשה כן (שם, פסקה 4 לפסה"ד).

28.מן האמור לעיל עולה, כי "אמצעי פסול" וקשר סיבתי בין לבין ההימנעות ממtan עדות, הם עניינים שלא נדרש להוכיחם מעבר לכל ספק סביר. די בסבירות גבוהה לכך שההימנעות ממשית עדות באה כתוצאה מאמצעי פסול.

מן הכלל אל הפרט

29.בעניינו, למרות הנסיבות של העד סלמאן ואביה של העדה, שכונע בית המשפט כי העדה לא התיצבה למtan עדות מחמת אמצעי פסול. העדה התיצבה בפני בית המשפט חמישה ימים לפני הדיון, כאשר לדבריה, הועבר לה מסר ברור, שלא הגיעו לתת עדות, אחרת "יהיו בעיות", ו"יקרא וויקרא". ניתן היה להבחן בחרדה בפנייה של ס"א ממtan העדות. תוכן דבריה מלמד, ממש כמו בעניין ליזרוביץ, כי אין מדובר בחשש פנימי בלבד, אלא בלחצים שהופלו עליה שלא להתיצב לעדות.

30. הסניגור לא הביא כל הסבר אחר לפחד כזה, או לסיבה שהעדה ס"א לא תעיד. נהפו הוא, הסניגור ציין בסיקומים, כי העדה ס"א מסוכסת עם משפחת הנאשם, ועל כן היא מעיליה עלילות צב. מכאן שלטענת הגנה לעדה ס"א יש דזוקא אינטרס ממשי לבוא ולהעיד כנגד הנאשם. העובדה שהעדה לא התיצבה לדין, למרות האינטראס השלילי לטענת הגנה, אף התחבאה ולא נמצאה לא בביתה ולא בבית הוריה, מלבדים על פחד ממשי שהיה חייב להגיע ממוקור חיצוני כלשהו.

31.בתמונה של העדה **ת/7**, צינה העדה שאביה יכעס אם ידע שהוא סיפרה למשטרה על הלחצים שהופלו עליה. לפיכך אין להתפלא שהאב הכחיש את הפניות שנעשו. האב אישר שאמր לה "לשמר על הילדיים ולא להתערב בסכסוך". ישפה חיזוק של ממש לטענות העדה. לגבי סלמאן, סביר שלא יודה בעבירה פלילית חמורה של הדחה בעדות. לפיכך, אין בהודעות נ/2 נ/3 כדי לאין את ההכרעה בעניין קבילות אימרתה של העדה ס"א.

22. מכלול הראיות מלמד אפוא, כי אכן הופעלה על העדה ס"א מערכת לחצים שלא להעיד. מדובר בamuani פסול, אשר מנע מהעדה ס"א להתייצב לעדות ולמסור את עדותה באשר לנסיבות האירועים.

23. יודגש כי אין בקביעה זו כדי להטיל דופי בנאים, שכןamuani פסול לא חייב לבוא דווקא מצד הנאים, והעדה למשעה שמעה את הדברים מפי אביה שקיבלו אותם מאדם אחר. ואולם, די בכך כדי לקבוע כי אiomim ולחצים שהופעלו על העדה ס"א, הם אלה שגרמו לכך שלא התיצבה למתן עדות, ועל כן ניתן לקבל את ההודעה שמסירה במשפטה **ת/5**, שעל נסיבות גבייתה, העיד השוטר עופר אליאס, כהودעה קבילה.

24. קבלת אמרת החוץ של העדה ס"א איננה סוף פסוק, שכן סעיף 10א' (ד) לפיקודת הראיות קבוע, כי לא ניתן להרשיע אדם על סמך אמרה שהתקבלה בסעיף זה, אלא אם יש בחומר הראיות **דבר לחיזוקה**. דא עקא, בעניינו, אין האמרה עומדת לבדה. העד המרכזיו הוא המתلون, שמסר עדות מלאה בפני בית המשפט ועמד בחקירה נגדית. אמרת החוץ של ס"א מהו רקס חיזוק נוספת לרשותו של העד העיקרי.

25. לモתר לציין כי קובלות האמרה **ת/5** איננה מכירעה את העניין. על בית המשפט לקבוע את מידת האמינות שתינתן לאמרה. במסגרת זו שומה להבאי בחשבון, מחד גיסא, את העובדה שהgresה לא עמדה ב מבחון החקירה הנגדית, ומайдן גיסא, את השתלבותה שלgresה במאגר הראיות הכללי.

עדות המתلون

26. כאמור לעיל, למורות העיסוק הרוב של שני הצדדים בקבילותות הודעתה של העדה ס"א, הרי שאין מדובר באישום התלווי רק בעדותה. העד העיקרי הוא המתلون, שרכבו נרגם וניזוק. ניתן היה לנוהל את התיק כולה גם ללא העדות הננספת של העדה.

27. המתلون, המשמש בתפקיד מנהל אגף שפע בעיריית רהט, סיפר כי קיבל טלפון לגבי קטטה בבית הספר ובעקבות זאת יצא ברכבו לכיוון בית הספר. כאמור לעיל,gresה מנהל בית הספר נ/1 מחזקת את רשותו של המתلون כי זומן לבית הספר, ولكن מן הסתם, הגיע לבית הספר בעקבות שיחת הטלפון מבית הספר.

28. המתلون העיד, כי הוא רק התקרוב לחניתה בית הספר, עדין לא נכנס אליה, כאשר ראה מצד ימין את הנאים עם קבוצת נערים. תיאור מקום האירוע מבhair מודיע המנהל לא היה עד לאירוע.

29. המתلون עצר את הרכב בסמוך, אולם אז יצאו לעברו הנאים והנערים שעימם, כשהנאים אוחז מקל בידו, והחלו להשליך אבני על הרכב. המתلون נמלט עם הרכב בנסיעה, אולם אחת האבניים פגעה בשמשה האחוריית. לדבריו, הוא זהה רק חלק מהנערים, ביניהם את חמזה ואת מוחמד, אך את הנאים זהה בזודאות.

30. המתلون הגיע תМОנות של רכבו הפגע, **ת/2**, כך שאין מקום לטענה בסיכון הנאים בדבר העדר זהות הרכב הנפגע. המתلون בהגנותו ציין כי הנזק לשמשה כוסה על ידי הביטוח.

31. המתلون שרטט את הזרה **ת/3**, כיצד הגיע עם רכבו, נסע באטיות ופנה שמאלה, כאשר הדבר היה מוחץ לחניתה בית ספר וכאשררכב הנאים חונה מימין, בהתאם לgresה אותה מסר.

32. הסניגור טען לסתירה בrstota של המתلون, כאשר במשפטה אמר כי הנאים זרק אבן, ואילו בעדות אמר

שהנאשם זרך אבנים. עוד נטען שהמתلون לא זכר באיזה יד אחז הנאשם במקל ובאייזו יד השליך את האבן. אין מדובר בסטיירות של ממש. המתلون עמד על כף כי הנאשם אחז גם מקל וגם זרך אבן או אבנים. יש לזכור שמדובר היה באירוע קצר של כמה שניות, במהלךו ניסה המתلون להימלט מהמנסים לפגוע בו, אירוע בו היו מעורבים בנוסף לנאשם כמה קטינים משפחתו. לפיכך, גם אם המתلون לא זכר אף מדובר באבן או באבנים, או באיזה יד עשה הנאשם כל דבר, הוא הדגיש כי הוא זוכר בזודאות את עניין המקל (עמ' 16 ש' 11-26 לפרו).

43. בהמשך החקירה הנגדית, ניכר היה כי המתلون נדחק מהטענה שבגלל שלא נמצא אבן בתחום העוטו, ניתן להטיל ספק בכך שהשימוש נפגעה מאבן (ע' 17 ש' 9-8 לפרו). יצוין כי בהחלט אפשר שאבן תפגע בשימוש של רכב נסוע, תונפץ אותה וטיפול מחוץ לרכב.

44. אין גם סתייה בגרסת המתلون באשר למקום הפגיעה. המתلون העיד כי נמלט תוך נסיעה שמאללה, כאשר מושלכות לעברו אבנים, בהתאם לשפטוט **ת/3**. לפיכך בשלב האחרון היי אחורי הרכב מופנים לעבר רכב הנאשם, וכך יכול היה להיגרם הנזק לחלון האחורי כניכר בתמונה **ת/2**.

45. המתلون נחקר ארוכות ע"י הסניגור. בכל החקירה הנגדית, לא עלתה כנגד המתلون טענה למניע לטיפול על הנאשם עלילתי שווה.

46. יתרה מכך, הנאשם טען כי מדובר בעילה שרקמו בצוותא המתلون והעדה ס"א. בעניין זה חשוב לציין שלמרות שכואורה ישותם שני עדים המפלילים את הנאשם, הוא המתلون ואת העדה ס"א, ציין המתلون שהוא לא ראה את העדה ס"א במקום: "אני אישית לא ראיית אותה ולא הייתה לי אפשרות לראות אותה" (ע' 15 ש' 13-14 לפרו), ובמהמשך: "אני גם לא ראיית את סמהאר" (ע' 21 ש' 28 לפרו). כאשר נטען שמדובר בשני עדים תכנווividlv את הנאשם, יש חשיבות לכך שהמתلون לא ראה כלל שהעדה נמצאת במקום, והדבר מחזק את אמינותו.

47. **חיזוק בהודעתה העודה** הتبיעה טענה כי גרסת המתلون מוחזקת ע"י גרסת העודה ס"א. העודה ס"א בהודעתה **ת/5** שהתקבלה, כאמור לעיל, בהתאם להוראות סעיף 10 א'(ב) לפקודת הראות, מסרה בהודעה, כי היא הגיעה לבית הספר על רקע הקטטה שאירעה ושותחה עם המנהל. לאחר מכן ישבה ברכב כמה דקות, אז הגיעו הנאשם, שהייתה עם ילדיו חמזה ואיברהים, הם החלו לזרוק אבנים לכיוון שלה, אבל האבנים לא פגעו. היא חיזה את הרכב למקום אחר. אז היא ראתה את המתلون, הדוד של בעלה, מניע למקום ברכב. כאשר הנאשם והקטנים שעימו, ילדיו חמזה ואיברהים וגם מוחמד, הבן של יוסף ابو עבד - הם התחילו לזרוק אבנים על הרכב שלו ושברו לו את האוטו. גם היא ראתה את הנאשם עם מקל גדול ביד, רץ לכיוון הרכב של המתلون.

גרסת הנאשם

48. הנאשם בהודעתו במשפטה **ת/1**, ציין כי מדובר בתלונת שווה, לנוכח סכסוך קודם. הנאשם אישר כי ביום האירוע הגיע לבית הספר, לנוכח שיחת טלפון מסגן המנהל, לאחר שבנו היה מעורב בקטטה עם בנה של העודה ס"א. לאחר שיחה אצל המנהל הואלקח את הילד שלו וכן ילדים נוספים ממשפחה, וכולם נסעו

ברכבו. לדבריו, אף אחד לא זרק שום אבן והמתلون משקר.

49. בעימות **ת/4** חזר הנאשם על טעنته, כי לא היה לו מקל והוא לא ראה אף אחד זורק אבני.

50. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא סיפר באופן דומה, כי הגיע לבית הספר על רקע "בעיות" בין בנו לבנה של העודה ס"א. לדבריו הבן של העודה ס"א ניסה לזכור את בנו חמזה. לאחר השיחה בבית הספר, הוא יצא החוצה, כאשר מנהל בית הספר מלאוה אותו עד לרכב, הוא עלה עם הקטינאים לרכב, והם נסעו ממקום ללא שום אירוע של השלחת אבני.

51. הנאשם הוסיף וצין, כי גם המתلون משקר וגם העודה ס"א משקרת. לדבריו, מעבר לסכום המתmeshר בין החמולות, היה אירוע עם העודה ס"א לפני כמה שנים, שהוגשה נגדה תלונה במשטרת, ומכאן היא שומרת לו טינה ולכן ספירה את מה שספירה כנגדו. לא היה לנאשם הסבר מדוע העודה לא התיצבה להיעיד, וניסתה להתחמק ככל שניתן ממתן עדות נגדו - אם ברשותה מניע חזק להעליל על הנאשם ולהפללו, כפי שנטען.

52. הנאשם אישר בעדותו, כי היה ברכב יחד עם חמישה נערים משפחתו, בהם חמזה בנו, מוחמד הבן של יוסף, ואעוני הבן של יאסר. מוזר הדבר שהנאשם לא הביא אף אחד מהקטינאים כעד הגנה כדי שיחזק את גרסתו.

ההכרעה

53. לאחר עיון מכלול הראיות, שוכנע בית המשפט, כי גם ללא קבלת עדותה של העודה ס"א, היה מקום להעדיף את עדותו של המתلون על פני עדותה של הנאשם. קל וחומר כאשר התקבלה עדותה של העודה, ומדובר בשתי עדויות המחזיקות זו את זו, אל מול גרסה בעייתית של הנאשם לבדו.

54. **הנסיבות** הוכח כי בעקבות אירוע בין נערים בבית הספר, הנאשם והמתلون זומנו לבית הספר. הוכח כי הנאשם הגיע ראשון, ולאחר מכן עזב את בית הספר, כאשר המנהל מלאוה אותו עד לרכבו, אלו עלה עם כמה קטינאים מבני משפחתו, והמנהל אף ראה אותם מתחילה בנסיעה, אולם מיד שב לבית הספר ולא ראה את המשך. הוכח כי בסמוך לאחר מכן, המתلون הגיע ברכבו בסמוך לבית הספר, כאשר מוסכם כי אף הוא זומן להגיע לבית הספר, ולכן סביר כי הוא הגיע למקום בהמשך לשיחת הטלפון מבית הספר. הוכח כי רכבו של המתلون נזוק. הוצגו תמונות, נשמעה עדות המתلون, ולא בא כל הסבר אחר לנזק לרכב הנזכר בתמונות **ת/2**. המתلون שרטט **ת/3** את המיקום בו הושלכו לעבר הרכב האבני שפגעו ברכב וגרמו לו נזק. מישחו גרם אפילו לנזק לרכבו של המתلون באותו אירוע.

55. **העדר הסבר חולפי** אם היה הנאשם טוען שעזב את המקום ללא הנערים בני משפחתו, או כי היו שני כל רכב במקום, ניתן היה אולי לקבוע כי נותר ספק. ואולם, העובדה שהנאשם הודה כי היה כל העת יחד עם הנערים בני משפחתו, ונסע עימם מהמקום ללא כל השלחת אבני, כאשר אותם נערים נראה ע"י המתلون והעודה, אותן נערים, בני משפחחת הנאשם בהם גם בנו, לא הובאו לחזק גרסה זו - איננה מותירה ספק שיש לדחות את גרסת הנאשם.

56. **החזק בגרסת ס"א** גרסתה של העודה ס"א מהויה חזק ממשמעותו לגרסתו של המתلون. גם לאחר שהבאתי בחשבון את העובדה שהעודה ס"א לא עמדה בimbachן החקירה הנגידית, ולכן משקל עדותה נמור

ויתר, נראה כי יש בעדותה חיזוק של ממש לעדות העיקרית. גרסתה של העדה היא מפורטת, ויש בה פרטים רבים שיש להם חיזוק ממוקורות אחרים. למרות שמדובר בשני עדים שראו ממקומות שונים את האירוע, ولكن ישנן סתיותות מינoriaת, הרי שעיקר העדות דומה והם מחזקים זה את זה, כאשר מנגד ניצבת עדותו של הנאשם בלבד.

57. הסניגור טען בסעיף 12 לsicomim, כי גרסתה של העדה ס"א סותרת את הראיות, שכן לגרסהה הנאשם כלל לא נכנס לבית הספר, והאירוע מול המתלון היה מיד כשהגיע. מעין בהודעה עולה, כי יש פרק זמן שאינו מתואר על ידה. תחילת היא מתארת את הקטטה בין הילדים. לאחר מכן את הגעתו של הנאשם לבית הספר. אז היא מתארת שלושת הקטינים "חזרו". מן הסתם חזרו לתוך בית הספר. העדה מתארת השאלת אבנים לעבר רכביה, והיא העבירה את הרכב למקום אחר. לא מתואר מה עשה הנאשם בשלב זה. רק לאחר מכן, בחלוף זמן מה, תיארה העדה ס"א כי המתלון הגיע לרכב והותקף ע"י הנאשם והקטינים. אכן, ישנן אי בהירות בהודעה ת/5, שלא נקבעו במדויק נגדית. כך למשל, מהודעת המנהל עליה כי רק לאחר שליווה את הנאשם והקטינים משפחתו, חזר וליווה את העדה ס"א לרכביה. עם זאת, נראה כי אין מדובר בסתירה כפי שניסתה;sningor לצייר, אלא בחיל זמנים אותו לא תיארה העדה, כי לא נכח בו. בענין המרכז שבמחלוקת - הוא מה ארע בעת שהמתלון הגיע למקום בעקבות הזמנתו, בכך אין סתירה משמעותית בין העדה למתלון.

58. **הנוכחות המקורית של העדה** כמתואר לעיל, המתلون העיד כי לא ראה את העדה ס"א במקום, ובזמןאמת לא ידע כלל שהיתה עדה לאירוע (ע' 15 ש' 13-14 ; ע' 21 ש' 28 לפניו). אם מדובר היה בעילילות צב שטו השנאים בצוותא, צפוי היה שכל אחד מהם יאשר כי השני נכח במקום ותומך בגרסהו. דבריו של המתلون, כי לא הבין בעדה ס"א במקום, מחזקים את אמינותו, ונותנים משקל יתר לחיזוק בהודעתה של העדה ס"א.

59. **המקל** מהתמונה ת/2 עולה כי רכבו של המתلون ניזוק. אף שלא עלתה טענה כזו מטעם ההגנה, ניתן היה לטעון, כי הרכב נפגע בנסיבות אחרות, וכי מדובר בעילילות שווה, לקשור את הפגיעה לאירוע הנוכחי ולנאים עקב סכסוך קודם. ואולם, פגעת הרכב נעשתה ע"י אבן או חפץ דומה. בנסיבות אלה, התיאור לפיו הנאשם אחץ גם במקל, הוא תיאור ייחודי שאינו מתאים וודאי שאינו הכרחי לעילילה שתקשור את הנאשם לנזק ברכב. העובדה שגם המתلون, וגם העדה ס"א תיארו את הנאשם אחוץ במקל, כשהרכב נפגע מאבנים ולא במקל, מחזקת את גרסאותיהם.

60. **הנערדים** המתلون העיד כי הרכב של הנאשם יצאוὁ הנאים וועוד ארבעה קטינים, בהם חמזה, בנו של הנאשם ומוחמד ابو עabd בנו של יוסף, בן משפחתו של הנאשם. שאר הקטינים לא זוהו על ידו. העדה ס"א מסרה בהודעה ת/5 כי במקום היו הנאים, בני איברהים וחמזה, ומוחמד ابو עabd, בנו של יוסף, בן משפחת הנאשם. הנאשם עצמו העיד, כי היו איתו ברכב חמזה בנו, אעוני בנו של יאסר, ומוחמד בנו של יוסף. לטענתו, איברהים לא היה איתו. נמצא אפוא, כי גם אם יש מחלוקת לגבי נוכחותו של איברהים במקום - הרי **שלגביו נוכחותם בצוותא של הנאשם, בנו חמזה, מוחמד בנו של יוסף וקטין נוסף - אין מחלוקת.** הנאשם לא הביא כל הסבר מחייב את הדעת, אין גם המתلون וגם

העדה ס"א ידעו מי היה עימו ברכב, תוך זיהוי מפורש של שניים מהנערים שהיו עימו. הנאשם טען כי עלה עם הנערים לרכב ונסע מהמקום. לפי עדות המנהל בשלב זה העדה ס"א עדין הייתה בחדר המנהל, והמתalonן טרם הגיע למקום. ההסבר היחיד לכך שגם שגם המתalonן וגם העדה ס"א זיהו את הנאשם עם חמזה בנו, מוחמד בן יוסף בן משפחתו ושני קטינים נוספים - הוא שאכן היה אירוע כלשהו בנסיבות המתalonן והעדה ס"א. מן הסתם, מדובר באירוע של זריקת האבנים על רכבו של המתalonן.

16. הימנעות מהבאת עדין הגנה כמתואר לעיל, לטעתו הנאשם הוא היה יחד עם שלושה או ארבעה קטינים בני משפחתו, בהם גם חמזה. הנאשם נמנע מלהביאם למבחן עדות.

17. אין מחלוקת שהוגש כתוב אישום מקביל נגד מספר קטינים בני משפחה של הנאשם. בחקירה הנגדית למתalonן, נטען לגבי הסדרי טיעון שנעשו עם קטינים בבית המשפט לנעור. התיק עצמו לא הוגש, אולם ברור שאין בהסדרי טיעון כאלה ואחרים כדי לשולח את גרסת המתalonן, ללא שהנאשם טורח להביא את הנערים שהיו עימו למבחן עדות עדין הגנה.

18. בחקירה הנגדית לנאם, הוטח בו כי הוגש כתוב אישום לבית המשפט לנעור כנגד חמזה בנו וכנגד אעוני, שניים מהקטינים בלבד הרי הנאשם עצמו שהוא עימו. הנאשם טען שהבן חמזה מתגורר אצל אמו, והוא לא יודע מה קרה בבית המשפט לנעור בעניינו (ע' 41 ש' 22 לפ"ו). בלבתי סביר לחלוון שנאים עורך דין העומד לדין, ולפי גרסתו שהה יחד עם בנו, לא יברר מה עלה בגורל המשפט של בנו בגין אותו אירוע.

19. הולכה היא, כי אי-הբאת עד רלבנטי, בהיעדר הסבר אמין וסביר לכך, פועלת לחובתו של בעל הדין שנמנע מה着他יעו, ומקיים חזקה עובדתית לחובתו, לפיה דין ההימנעות כדי הודה בדבר, שאליו הובאה אותה ראייה, הייתה פועלת לחובתו (ע"א 8382/06 **כORTH בוטח ואח' נ' דוד כהן** (26/08/2012), פסקה 28 לפסה"ד ; ע"פ (מרכז) 09-06-16899- 16 יוסף חסונ נ' מדינת ישראל, (13/01/2010), פסקה 7 לפסה"ד ; ע"פ (מח' ירושלים) 1493/99 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (31/01/2000), פסקה 14 לפסה"ד).

20. בעניינו - אין כל הסבר מניח את הדעת לאי הבאת עדין בני משפחתו של הנאשם, לחיזוק גרסתו כי נסע מיד מהמקום יחד עם עוד ארבעה קטינים, ללא כל השלת אבני על רכב המתalonן (בעיקר כאשר עלה כי הוגש כתוב אישום לבית המשפט לנעור, גם אם הפרטים לא ציינו).

21. סופו של דבר כאשר ניצבות בפניו עדותו של הנאשם, שנמנע מלהביא עדין נוספים, שהיה איתו בעת האירוע, למול עדויותיהם המשתלבות של המתalonן ושל העדה ס"א - לא נותר בליביו ספק, כי אכן היה ביום האירוע אירוע של השלת אבני עבר רכבו של המתalonן, אשר בו נשברה השימוש האחורי של הרכב, כפי שעולה מהתמונה **ת/2**. אין גם צל של ספק שבמקום היו הנאשם וקטינים בני משפחתו.

22. אכן, לא ברור אם אכן שזרק הנאשם דזוקא, היא זו שפוגעה ברכב של המתalonן. ואולם, הנאשם הוא הבוגר שנמצא יחד עם הקטינים בני משפחתו. נוכחותו במקום היא שעובדת את הנערים לביצוע העבירות ולהשלכת האבניים. מכוח דיני השותפות ניתן לומר גם לו את האירוע של השלת האבניים (רי' למשל: ע"פ 3513/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (31/07/2012), פסקה י' לפסה"ד של כב' השופט רובינשטיין, והפסקה המאוזכרת שם).

68. לא מצאתי מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה, שכן יתכן שהשלכת האבנים נועדה רק לגרום לנזק לרכב או להפיח ולא לפגוע במתלון עצמו, מה גם שמדובר באירוע אחד, ולא ראוי ליחס שני עבירות בגיןו לאותו אירוע (בש"פ 5284/91 ליאן נ' מד"י, פ"ד מו (1) 156, ע' 160-161 (1991)).

69. לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בمزיד ברכב, עבירה שבוצעה בצוותא, בנגד הוראות סעיף 13 ה' + 29 לחוק העונשין תשל"ג - 1977.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017 במעמד הצדדים.